

1

Le dejanja smela,
dragi — pa boš moj.

Češnja snežnobela
niham nad teboj.

Zvezda, vsa zelena,
z vzhoda se bleščim,

voda, vsa studena,
v valu zašumim,

vodna sem svobodna
vila na valéh. —

Slast, prostost, bol blodna
z nama — v srcih dveh!

Nama v temni noči
bo lahko umreti,

mrtvo oko bo moči
v mrtvo oko upreti.

2

Jaz in svet — sneg, reke moje,
sonce, pesmi, zvezde, ptice,
misli žalostnih družice —
vse podložno, vse je tvoje!

Sužna sva — a brez gorja,
tesen sten se ne pozna,
od te meje do te meje
ne drhtiva nič šibkeje,
je premen dovolj za oba!

Ah, vzljubiti, začrteti
v dnu veseljstva skriti smisel,
sodo, liho mrtvih čisel,
a na vrhu — tebe uzreti!

3

Sprejel sem svet kot zvonki dar,
kot pest zlata — in sem bogat.
Poglej, rastè, buhti požar —
pogled tvoj plamenàt.

Kak svetlo, grozno je tu krog!
Snop ognja — mesto tak žarí,
prozorno steklo — rečni tok,
le mene — mene ni...

Tu v kotu sem. Tu sem razpet.
Poglej — na zid z žebliji pribit!
Od ognja je pogled tvoj vnet,
je dvojni črni svit.

Ostal bom tu. Zgorimo vsi:
to moje mesto, reka, jaz...
Z ognjenim krstom, draga ti,
s tem krstom krsti nas!

4

Le čigav obraz neznani
zre iz čudnih sanj molče,
gleda iz meglice kristalnih...
(Tam v gostilniški dvorani
vino pijem, sam sede.)

Vzklik ciganskega napeva
je iz sob priplul kot val —
krik megleni gosli daljnih...
Stopi veter, stopi deva
v globočino ogledal.

Iz oči v oči — in sinje
je ves prostor zažarel.
Magdalena! Magdalena!
Veter veje iz pustinje
in požar je vzplamenel.

Tvoje kupice vijuga,
vzad za oknom — burja, sneg.
Pol življenja, pol bremena!
Vzad za burjo — v soncu juga
se žarita kraj in breg!

Reši se vseh muk in boli,
vseh pohval in graj brez dna,
vseh smehljajev, zlih i žalnih,
vseh prošnjá in česar koli —
kot bokal — življenje ob tla!

Naj me sred noči prečrne
ne zajame vzgon strasti!
Naj ob kriku gosli daljnih
smrtni somrak mi utrne
sij preplašenih oči...

5

V zaton se nagnilo je tiho sonce
in veter je odpihal dim iz dimnikov.
Lepo je, če se na podboj nasloniš,
ko prej popival si vso noč.

Že marsikaj minilo je,
še mnogo se zgodilo bo,
vendár srce se radovati nikdar ne preneha
v radosti tih
nad tem, da pridete do mene vi
in sedete na stari blazinjak,
besedujoč v preprosti govorici
pri tihem podvečernem soncu,
ko prej popival sem vso noč.

Ah, ljubim vaše milo ime,
te vaše roke, rame
in ruto črno.

6

NEZNANKA

Ob povečerih je nad restorani
zatohel vzduh razgret in suh
in širijo se kriki, vsi pijani,
in kužen in pomladen duh.

Iz dalj, nad prahom ulic, nad predmestno
puščobo dvorcev in dvorišč,
zlati se meseca rogljič prelestno,
odmeva dečji jok in vrišč.

In vsak večer so onkraj mitnic zbrani:
vzdolž jarkov sredi panoram,
klobuk v rokah, izkušeni galani
sprehajajo se v družbi dam.

Nad jezerom pa škripljejo vesline,
povsod se čuje ženski vik,
in mesec — vsega vajen — vrh sinjine
nesmiselno krivi svoj lik.

In vsak večer edini drug tišine
iz moje čaše zre sproščen,
od trpke in skrivnostne tekočine —
kot jaz — pomirjen, opojen.

A pri sosednjih mizah — tam zaspani
točaji bulijo stojé,
tam pivci z rdečimi očmi, pijani,
»in vino veritas!« kriče.

In vsak večer in vprav ob istem času
(morda so to le sni lepí)?
život dekliški v svili, ozek v pasu,
v meglenem oknu postoji.

Redí pijancev prečka, se ustavi —
brez spremstva, sama vsako pot,
in po megli dišeč in po vonjavi,
tja k oknu sede v miren kot.

Dehti po starih pravljicah s čudesi
nje prožne svile vzgib voljan,
dehti klobuček z žalnimi peresi
in v prstanih vsa ozka dlan.

Prevzet od nenavadne te bližine,
z očmi prebadam pajčolan
in vidim vzad — začarane brežine,
začarano brezdanjo plan.

Zaupno hranim tajne neizrekljive,
sem sonca tujega čuvar,
prav sleherni kotiček biti žive
prešinja vina trpek žar.

Pa nojeva peresa valovita
v možganih mojih valové,
brezdanja sinja očesa čudovita
na daljnem bregu mi cveté.

Tu v srcu so zakladi zakopani,
ključar — jih varovati smem!
Resnico deješ, grdež ti pijani!
Resnica v vinu je — to vem!

Ozerki, aprila 1906

7

PESEM FAINE

Ko v óči gledam od strani,
kot kača z ozkimi očmi,
ljubeč ti stiskam dlan —

se čuvaj me! Sem gad strupen!
Bila sem tvoja le za tren
in spet te vrgla stran!

Sem sita te — tak pojdi že!
To noč bom z drugim, pusti me!
Le k ženi, ti slabič!

K nji pojdi, žalostna je zdaj,
ljubkuje naj, poljublja naj,
tak pojdi — lej moj bič!

Moj vrt je odprt, poizkusi ti,
poglej mi v črne, ozke oči,
zgoriš, kdor koli že!

Sem vesna — vsa! Sem ogenj — vsa!
Naj te ne vodi k meni sla,
ki ljubim, čakam te!

Kdor v cvetu let, kdor sivoglav,
kdor več v denarju bo veljal,
ta ubogaj zvonki znak!

Nad sivostjo, lepoto bo,
nad vašo ábotno glavó
bo švistal — bič tenak!

8

PESMICA

Odmeva v dimniku glasná.
Njen glas vesel prav tenko poje.
A nate legla je megla,
za vrati joče dete tvoje.

Pomlad! Pomlad! Puščoben vzduh,
večer — tako brezmejno prazen!
Tam — grm vrbe, gol in suh,
kot dolgočasnih dni prikazen.

Lej, okna je večer zavil
že v goste belkaste meglice.
O, tvoje strašne oči, njih živ
požar mi je ožaril lice.

Prenešem tvoj pogled strašan,
tu v duši — varnost in molčečnost!
Tam — v vihri ogenj razmetan,
a iskre so odletele v večnost.

Pogled ko dvoje sveč gori.
Nad čim to zvonka žal globoka?
Zdaj vem: Z brezumnimi očmi
prebadaš svojega otroka.

9

NEMIR

Srce, slišiš
tih korak
za seboj?

Srce, vidiš:
Kdo mi dal je znak,
skrivni znak nocoj?

Tvoja roka bela?
Burja je hrumela,
lunin srp poledenel...

Kaj si tu obstala?
Me boš odpeljala —
ti, ki sem jo rad imel?

Nad snegovi za obzorjem
poletiva!
Onkraj — za meglenim morjem
izgoriva!

Ptič viharja
temnokrili,
dvoje kril pripni mi,

da ob tebi srcu mili,
v srebrnini kolobarja
lune — srce omedli mi!

Da bo zime žar plamteči
mi sežgal preteči
daljni križ zločést!

Da kot zvonka strela boš letela
z mano v brezno črnih zvezd!

10

NI TREBA

Ni treba jadrnic iz dalje,
nad rtom že počiva mrak,
saj na sinjini tvoje halje
dogovorjeni berem znak.

Tvoj glas zveni iz burje močne
in z zvezd se usiplje snežni prah.
Zdrvele so že ladje nočne
tod mimo v lednatih vodah.

Ni več usode darežljive —
sneg pozabljenja jo zatre
in sred obrežne snežne njive
pod glasno burjo mi umre.

Ne skušaj razgrniti mraka,
ki z njim je ves tvoj dom obdan,
ne pojmi zemeljskega znaka,
da ne bi motil snežnih sanj.